

SLAVČKOV ODMEV

Številka 2, letnik V, leto 2011

ISSN 1854-7796

OSNOVNA ŠOLA SIMONA GREGORČIČA KOBARID

UVODNIK

Prispevki za pomladno številko Slavčkovega odmeva so polni tistega, kar k pomladi spada; zgodb, pesmic, sreče in vtisov s prireditve Pomlad prebuja ljubezen v nas. Obširen je članek o uspešni izvedbi šolske gledališke skupine, ki se je s svojo igro Tarče uvrstila na regijsko tekmovanje v Tolminu, prav tako je obširen intervju z učiteljico likovnega pouka, Petro Škrjanc. V glasilu najdemo tudi uspeh učencev na medšolskem tekmovanju v odbojki, hkrati pa vas skozi prebiranje spremljajo še čudoviti likovni izdelki učencev 1. in 2. razreda ter fotografije dogodkov. Vse to in še več najdete v pomladni številki Slavčkovega odmeva, ki je tudi objavljen na spletnem naslovu: <http://www2.arnes.si/~osngsg2/knjiga/casopis.html>

Velikonočne in prvomajske praznike smo vsi težko pričakovali. Izkoristili jih bomo za počitek in pripravo k uspešnemu zaključku šolskega leta. Želja vseh je preživeti brezskrbne poletne počitnice za kar se bomo vsi potrudili po najboljših močeh.

Konec šolskega leta prinaša nove dogodivščine. Zaprla se bodo ena vrata, odprla se bodo nova. Vse kar smo na poti do sedaj naredili, izkusili nas pelje na nove poti močnejše. Poletne počitnice so le most na tej poti. Naj bo most trden – naj bodo prihajajoče počitnice za vse polno doživete, z veliko dobre volje, sreče in nasmehi na obrazu. Tudi ko se imamo lepo in ko uživamo se učimo. Ne pozabimo tega. Življenje je učenje, obnašajmo se odgovorno in zajemajmo ga z veliko zajemalko.

Vsem avtorjem prispevkov in mentorjem želimo še veliko ustvarjalne energije tudi v prihodnje! Prispevke za naslednjo številko, ki bo jeseni 2012 lahko oddate v šolsko knjižnico ali na elektronski naslov: knjiznica.os-sg-kobarid@guest.arnes.si

Vsem želimo čudovite počitnice!

Učenke novinarskega krožka,
Mentorica: Natalija Koren

ZLOMILA SEM ROKO

Med zimskimi počitnicami sem šla z Mašo na smučanje na Kanin. Cel dan sva smučali in bilo je prav lepo. Na koncu sva se zmenili, da greva drsat. Prepričali sva mamo, da naju je peljala. Kmalu sem na drsališču padla in začutila bolečino v roki. Odšli smo domov, kjer mi je mama dala na roko hladne obkladke. Roka me je bolela še naslednji dan, zato sva z mamo odšli k zdravniku. Zdravnik mi je pogledal roko in me poslal na slikanje. Po slikanju so zdravniki ugotovili, da imam zlomljeni dve kosti. Dali so mi mavec za pet tednov.

Vtisi s plavalnega tečaja...

Lara Korošec, 3.a

Tomas Ivančič, 2.a

Iza Kravanja, 1.a

UČITELJICA PETRA ŠKRJANC

novinarki: Lucija Sivec, Tamara Bon, 8.b

Po povratku s porodniškega dopusta ste se takoj aktivno vklopila v svoje delo in z učenci pripravila že kar nekaj izdelkov.

Na katerem področju ste z učenci največ ustvarjali?

P: Glede na to, da so od mojega povratka minili (švignili mimo!) že skoraj štirje meseci, smo se srečali že z vsemi likovnimi področji – z nekaterimi razredi smo slikali in risali, druge prav zdaj tiskamo linoreze, potem se ukvarjamo z oblikovanjem prostora in pa z računalniškimi fotomontažami. Pa seveda tudi kiparili smo že iz gline. Poleg tega smo s krožkom naredili nekaj scenskih elementov za igro Tarče.

Časa – kot ponavadi – zmanjkuje za vse, kar bi še rada ustvarila z učenci do konca pouka.

S kakšnim materialom?

P: Materiali pri pouku so bili večinoma »klasični« - za slikanje tempere, za tiskanje grafične barve in matrice iz linoleja, za kiparstvo glina. Tu pa tam, posebej v manjših skupinah, pa se lahko uporabi tudi bolj zahtevne tehnike: pri izbirnem predmetu smo se tako poizkusili v grafični tehniki globokega tiska, na drežniški podružnici pa smo za darila ob materinskem dnevu izdelali prave, pobarvane in glazirane keramične reliefe.

Ali ustvarjate veliko tudi v svojem prostem času? Kaj najraje? S kakšnimi materiali vi najraje ustvarjate?

P: Najbližje mi je glina in sicer tako, kot jo uporabljamo keramiki. Rada izdelujem keramične posode velikega formata iz kačic, v moji glavi pa je že nekaj let neka ideja, za katero pa bi potrebovala predvsem primeren prostor – in več časa. Moram počakati, da se z

družino preselimo v novo hišo, kjer bo dovolj prostora za kreativno packarijo – čeprav časa bo verjetno še vedno zmanjkovalo.

Rada tudi grafično oblikujem logotipe, zloženke, koledarje, majice ...

Pripravljate kakšno razstavo? Kakšno in kje?

P: Joj, joj, če želiš razstavljati, moraš najprej kaj ustvariti ...

Tako da svoje razstave ne planiram, mogoče če mi uspe izdelati kakšen keramični izdelek za razstavo v okviru Keramičnega društva iz Kanala, s katerim občasno sodelujem. Z velikim veseljem pa razstavljam izdelke učencev, rada vidim tako skupinske kot samostojne razstave ustvarjalnih otrok. Ravno danes smo s šestimi razredi dokončali slike dreves v kombinirani tehniki (po zgledu slikarja Rudija Skočirja) – nastalo je toliko dobrih izdelkov, da sem se počutila kot v slikarskem raju!

Na šoli so vaši čudoviti mozaiki po stenah šole, ste jih naredila še kje? Doma?

P: Ne še ... Imam pa že zamisli, seveda: okrog korita za vodo, pa morda v kopalnici, pa kakšna lepa klop v mojem sadovnjaku pod hišo (v stilu Gaudijeve Barcelone)... Vprašajte me čez nekaj let!

Menite, da so učenci likovno ustvarjalni? Rabijo veliko vzpodbude?

P: Ljudje smo različni – vsak od nas pa ima v sebi kakšen potencial. Nekateri so dobri v znanstvenih disciplinah, drugi pri športu, tretji na jezikovnem ali likovnem področju; nekateri so izvrstni »idea makerji«, spet drugi so praktiki in znajo izdelati vse, kar si zamislijo in seveda je veliko tudi otrok, ki so dobri na več področjih hkrati. Večina otrok, ki jih poučujem, rada likovno ustvarja, nekateri rabijo več, nekateri manj spodbude – kot pri vseh stvareh v življenju. Likovna vzgoja se mi zdi eden zelo redkih šolskih predmetov, pri katerih lahko učitelji spodbujamo nastajanje novih (in norih) idej, pri katerih se lahko učenci (in tudi učitelji) učimo pogumno izstopiti iz povprečja in si drzniti narediti nekaj novega, svojega, originalnega – drugačnega. To spodbujanje k drznosti, drugačnosti, pogumu pri

ustvarjanju, se mi zdi, da je tudi moje notranje poslanstvo kot učiteljice LVZ; najbolj uživam, ko vidim, da v razredu nastaja cel kup različnih izdelkov, ki je vsak po svoje zanimiv in drugačen, pa čeprav vsi uporabljajo isto likovno tehniko. Spodbujanje ustvarjalnosti se mi tako pozitivno vrača – in mi daje moč, da lahko ohranim ustvarjalni pedagoški tempo kljub temu, da je likovni vzgoji namenjenih le 45 minut tedensko ...

Kdaj in kje lahko vidimo izdelke, ki jih naredijo skupaj z vami učenci?

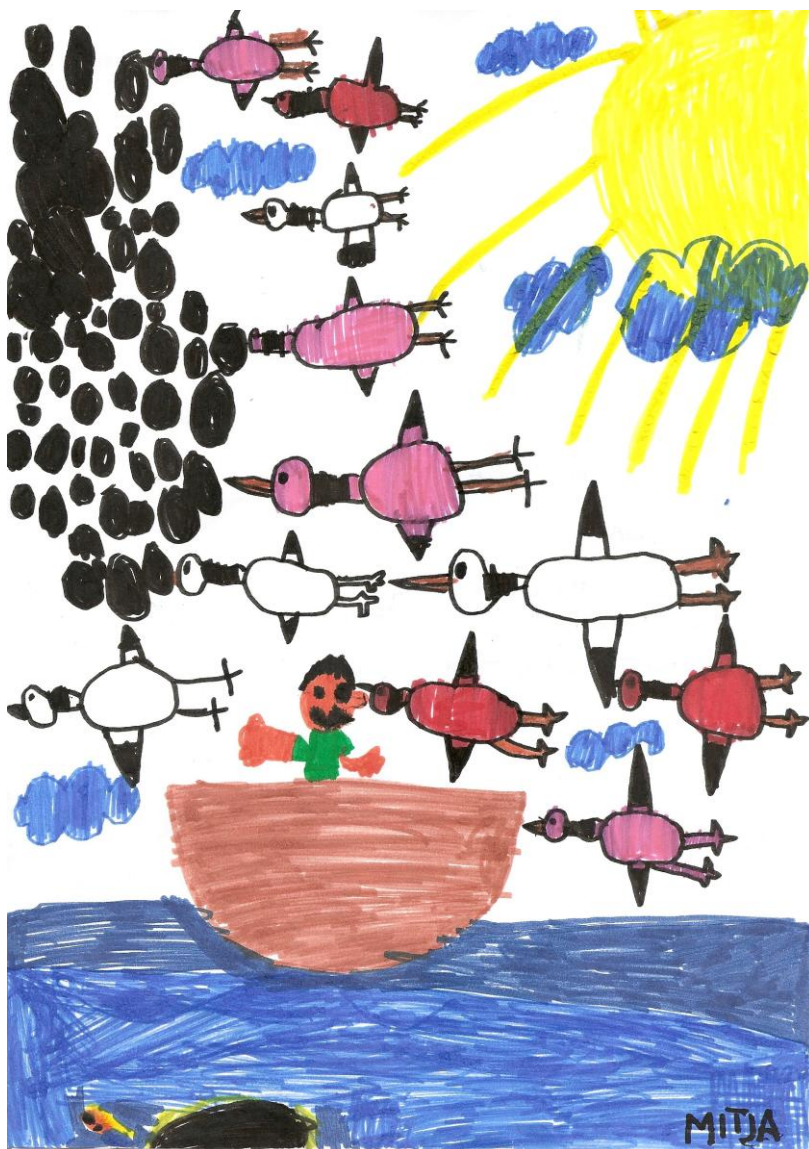
P: Najbolj sem vesela, kadar lahko izdelke razstavimo na ogled ostalim učencem, učiteljem in staršem. Šolska avla je izvrsten razstavni prostor, vsak obiskovalec šole lahko v njej dobi prvi dober vtis, ko stopi v šolski prostor. Hkrati je tudi najbolj primeren prostor na šoli za razstavljanje kiparskih izdelkov – čeprav hitro postane »premajčken«.

Zelo lep razstavni prostor za risbe, slike in grafike je tudi šolska knjižnica, ki pa je v primerjavi z avlo malo bolj »nežno« okolje, zato v njej zelo rada pripravljам samostojne razstave posameznih učencev ali pa razstavljам izdelke manjših formatov.

Ogromne površine nudijo tudi šolski hodniki, vendar pa si želim, da bi jih sčasoma opremili tako, da bi bile razstavljene slike malo bolj zaščitene – glavni šolski hodnik postane pač precej ozek v kakšnem glavnem odmoru ... Moram pa reči, da sem zelo zadovoljna, ker opažam, da imajo učenci večinoma dober odnos do razstavljenih izdelkov in namernega uničevanja skoraj ni.

Za odgovore se vam najlepše zahvaljujemo in vam želimo uspešno delo še naprej.

P: Hvala za priložnost, da sem lahko z vami delila nekaj svojih misli. In tudi jaz vam želim veliko ustvarjalnega poguma – pa naj bo na likovnem, novinarskem, glasbenem, esejističnem ali katerem drugem področju.

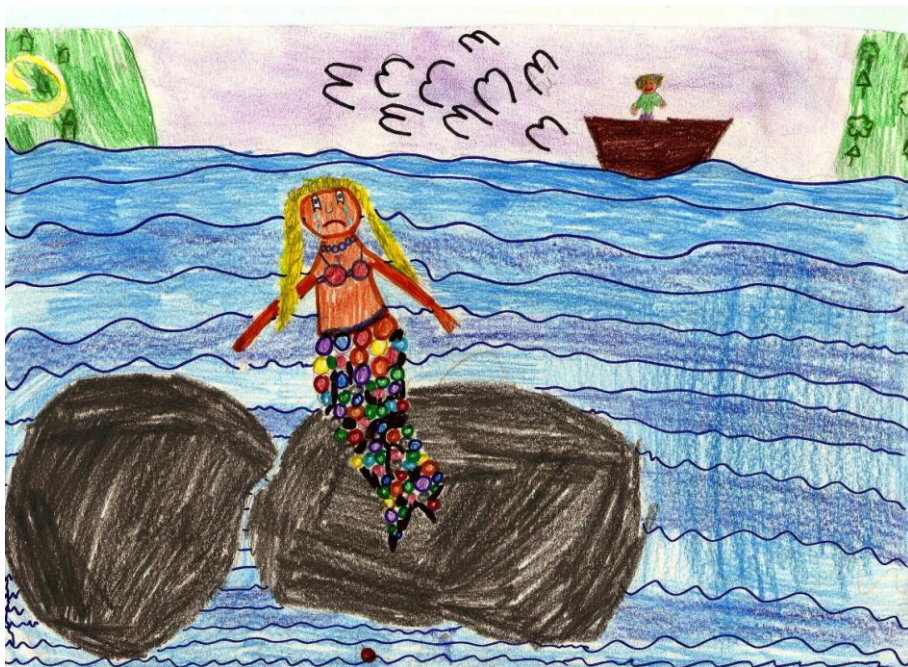

Mitja Leban, 1.a

NA PLAVALNEM TEČAJU

Prve tri dni smo imeli plavalni tečaj v Bovcu. Na začetku so nas razdelili v skupine in nas preizkusili, kako plavamo. Jaz sem bila v skupini, ki jo je vodil učitelj Ciril. Zadnja dva dneva smo bili v Cerknem. Tudi tam je bilo lepo, še posebej zadnji dan, ko smo tekmovali in se igrali. Dobili smo bronastega delfinčka.

Lara Korošec, 3.a

Manca Stres, 1.a

PLAVALNI TEČAJ

Včeraj smo imeli plavalni tečaj. Že zjutraj smo se z avtobusom odpeljali v Cerkno. Najprej smo se preoblekli v kopalke, potem smo se stuširali, nato pa odšli v bazen. Plavali smo pet krogov. Skoraj vsi smo dobili bronastega delfinčka.

Timotej Vončina, 3.a

Leon Korošec, 1.a

PLAVALNI TEČAJ

Na plavalnem tečaju sem bila v tretji skupini. V Bovcu smo plavali pod vodo. Učiteljica je na dno spustila plavalna očala. Vsak v skupini jih je poskušal pobrati. V Cerknem smo vadili za bronastega delfinčka. Jaz ga nisem dobila, ampak sem dobila čofotačka.

Helena Matelič, 3.a

Kris Ivančič, 1.a

NA PLAVALNEM TEČAJU

Na plavalnem tečaju smo se potapljali in se učili. Tretji dan je bilo zelo dobro, ker sta nas učitelja Ciril in Matjaž metala v vodo. Četrty dan sem bil šivan in zato sem bil doma. Opisovali smo sošolce, prijatelje, družinske člane...

Žak Gomilšček, 3.a

Dunja Hrast, 1.a

Moja sestra Blažka ima enajst let. Je visoka in srednje postave. Ima svetlo rjave lase, oči ima modre. Hodi v šesti razred. V prostem času rada slika. V naši družini smo jaz, Blažka, mama in tata, imamo pa tudi muco po imenu Srečko. Z Blažko včasih skupaj slikava in se igrava.

Žana Zalašček, 3.a

Moj bratec Aljaž ima šest let. Septembra gre prvič v šolo. Rad se igra v peskovniku, se vozi s kolesom, riše žičnice in igra nogomet. Aljaž ima svetle lase in modre oči. Podoben je meni. Rad je čokolino in pije kakav, najraje pa ima kruh in nutelo. Rad me vleče za lase in mi nagaja, a ga imam vseeno rada, saj je moj mali bratec.

Lucija Skočir, 3.a

Star sem devet let. Imam modre oči in svetle, kratko pristrizene lase. Sem višje postave. Sem nemiren, vihrav in zelo čustven. V prostem času se rad vozim s kolesom.

Martin Gabršček, 3.a

Moja nona je stara triinsedemdeset let. Je srednje velika, ima sive lase in modre oči. Je upokojenka, ki v prostem času rada piše pesmi in hodi na sprehode. Skupaj bereva knjige. V naši družini so še mama, tata, sestra Teja, jaz, stric Jordan in psička Ela, ki jo dresiramo za reševalnega psa.

Mija Skočir, 3.a

Zala Plesničar, 1.a

Moja sošolka Katarina ima osem let. Ima gladke rjave lase, ki ji segajo malo čez ramena. Je suha in najmanjša v razredu. Njene oči so rjave barve. Obiskuje tretji razred OŠ Simona Gregorčiča v Kobaridu. V prostem času trenira karate in obiskuje verouk. Ima enega polbrata, ki hodi v osmi razred. Katarina ima muco, ki je rjava in progasta. Včasih se skupaj dobiva na igrišču in se skupaj igra.

Nejc Rot, 3.a

Mojemu očetu je ime Marko. Je visok in bolj suhe postave. Ima temne oči in temne lase. Star je enainštirideset let. Rad plava v Nadiži in se vozi s kolesom. Zelo rad bere knjige. Dela v Italiji in na kmetiji, zato mu za družino ostane malo časa. Ob nedeljah gremo k maši. Zelo rad ima živali in naravo.

Tomaž Razpet, 3.a

Lara je stara osem let. Je srednje visoka in zelo suha. Ima svetlo rjave lase in zelenomodre oči. Hodi v tretji razred. Hodi v glasbeno šolo, na klavir, na plesne, karate, k pevskemu zboru, verouku in na italijanščino. Ima mlajšega brata Leona in psičko Ero. V prostem času se igra s psom. Skupaj greva na trampolin.

Maša Gorenšček, 3.a

Moja sestra Eva ima pet let. Je majhna in suha. Ima blond lase, oči ima zelenomodre. Hodi v vrtec. Obiskuje tudi atletiko. V prostem času mi zelo rada nagaja. Ko sva skupaj, se loviva, se voziva s kolesom in igra z žogo.

Mia Konavec, 3.a

Neža Kurinčič, 1.a

NASTOPILI SMO NA PRIREDITVI POMLAD PREBUJA LJUBEZEN V NAS

V ponedeljek nam je učiteljica Karmen Ostrožnik povedala, da bomo imeli predstavo.

Vsi smo se že takoj veselili.

Puncam je najprej predlagala, da bi plesale, vse smo takoj rekle "ja". Fantom pa je predlagala, da bi recitirali pesmico. Nekateri se niso preveč veselili, zato pa jim je ponudila, da bi igrali na tolkala. Vsi smo se strinjali s tem. Vsako sredo smo punce vadile ples, ampak moji dve sošolki sta zboleli in zato je rekla učiteljica, da ne bosta nastopali. Neko sredo nam je učiteljica prinesla trakove, češ da bomo z njimi plesale. Jaz sem dobila vijoličastega in z njim sem bila zadovoljna. Tako smo vsako sredo vadile, fanti so recitirali in eni so igrali na tolkalca. Kot bi mignil je bil že nastop, plesalke smo se oblekle v črna oblačila. Ko smo bile na vrsti, me je zgrabila trema, kar kolena in roke so se mi tresle. Ampak, ko sem prišla na oder, me je minila in smo pričele plesati. Trakovi so bili zelo lepi in so se vsem gledalcem zdeli čudoviti. Končale smo in si vse oddahnile. Učiteljica nas je pohvalila in vsi smo za nagrado dobili krofe in sok. Odpravila sem se domov. Takoj ko sem prišla v hišo, me je mama pohvalila in za pohvalo dobila poljub na lička. Zelo sem bila utrujena in sem kar takoj šla spat.

Tudi meni se je ta dan zdel čudovit in ne bom ga pozabila.

Ines Uršič, 5.a

Tomaž Gabršček, 1.a

KAKO JE REVNI MLADENIČ POSTAL KRALJ

Peter se je rodil v revni družini. Ker jim je primanjkovalo hrane se je oče odločil, da mora eden od otrok od doma, da zasluži za hrano. Noben od treh bratov ni hotel od doma. Oče je z žrebom določil najmlajšega Petra. Mama mu je pripravila obleko in hrano za na pot, oče pa mu je dal nekaj kovancev ter mu naročil, naj si najde pošteno delo, zaslužek naj prihrani in se vrne domov.

Peter je hodil dva dni in noči ter prispel v mesto. Sklenil je, da bo začel iskati delo. Stopil je v bližnjo gostilno in na vratih zagledal kraljev oglas. Kralj je vabil pogumne mladeniče naj pridejo na grad v Deveti deželi in najdejo kraljevi zaklad, ki ga je skril čarovnik z urokom. Komur uspe najti zaklad, se lahko poroči s kraljevo hčerko. Brž, ko je Peter zagledal sliko lepe kraljičine, je pozabil na očetove besede. Sklenil je, da bo našel skriti zaklad in osvojil srce lepe mladenke. Šel je po mestu in spraševal za pot v Deveto deželo, a nihče ni vedel. Ko je obupan zapuščal mesto, je ob poti zagledal starko, ki je komaj potiskala voz s senom. Stopil je k njej in ji pomagal. Starka se mu je zahvalila za pomoč in ga vprašala, kam je namenjen. Peter ji je povedal svojo zgodbo in jo povprašal o gradu v Deveti deželi. Starka mu je razložila, kako se pride do tja. V zahvalo za pomoč, je Petru podarila čarobno svetilko, ki razsvetli prostor, da v njem vidiš stvari, ki jih drugače ne moreš videti. Peter se ji je zahvalil in odšel na pot. Hodil je devet ur in naposled prišel pred velik grad. Grajski vhod sta stražila dva močna stražarja. Vprašala sta ga, kam je namenjen. On pa jima je povedal, da je prišel iskat izgubljeni zaklad. Pospremila sta ga do kralja. Ko je kralj zagledal Petra, oblečenega v preprosto kmečko obleko, se je le zasmejal. Petra ni dovolil, da bi preskusil srečo. Če vsi okoliški plemiči niso našli zaklada, kako ga bo našel ubogi kmet, je menil kralj. A, Peter se ni vdal. Prepričal je kralja, da mu je dovolil tri dni iskati zaklad. Takoj se je lotil dela. Iskal je po vseh kotičkih in kotih gradu, a zaklada ni našel. Po treh dneh je obupan stopil pred kralja. Ta se je razjezil, poklical stražarje in ga dl v ječo kot vse ostale

pred njim. Peter je v ječi premišljeval, kaj se mu je v zadnjem času dogodilo. Obžaloval je, da ni poslušal očeta in ni našel poštenega dela. Misli je na svojo družino, ki čaka na njegovo pomoč. Bilo mu je zelo hudo pri srcu. Pomislil je na starko, ki jo je srečal ob poti in v roke vzel svetilko. Prižgal jo je in naenkrat se je na steni nekaj zasvetilo. Zagledal je kovinska vratca, odprl jih je in zagledal izgubljeni zaklad. Poklical je stražarje, ki sprva niso verjeli, ne Petru, ne svojim očem. Pritekel je sem kralj.

Peter je bil rešen, nagrajen z zlatniki in roko kraljičine. Takoj po poroki se je vrnil domov in z denarjem in darovi obdaril svojo družino. Vsi so bili presenečeni in veseli. Ko je stari kralj oslabel, je prestal prepustil svojemu zetu. Peter je do konca svojih dni vladal v Deveti deželi.

Rot Matic, 5.b

Leon Benko, 1.a

NASTOPILI SMO NA PRIREDITVI POMLAD PREBUJA LJUBEZEN V NAS!

Bil je začetek februarja. Takrat smo izvedeli, da moramo za pomladno prireditev pripraviti točko. Učiteljica je predlagala, da bi plesale s trakovi. Takoj sem se strinjala in preplaval me je občutek vznemirjenja.

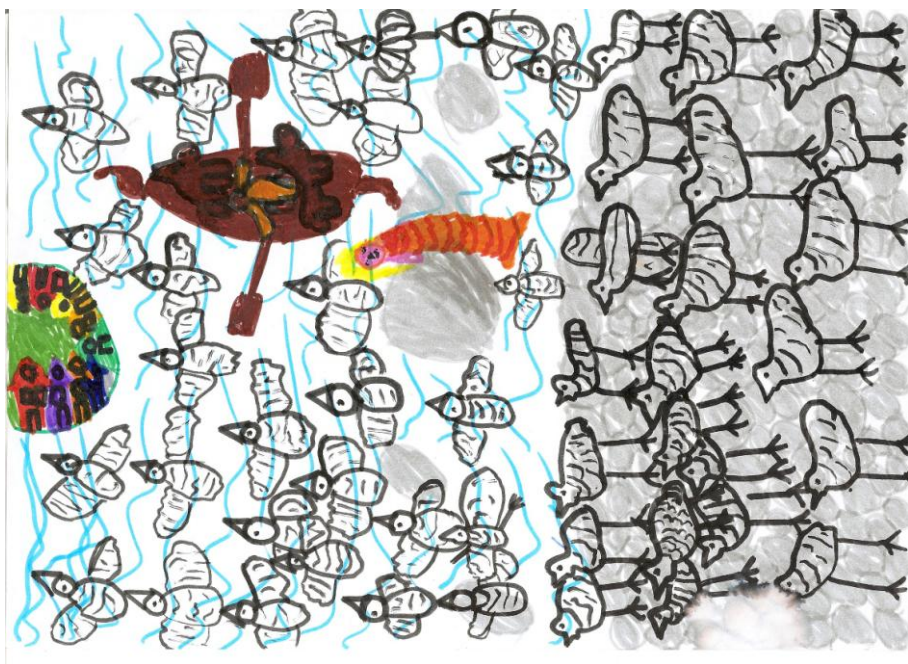
In res smo plesale s trakovi. Na prvi vaji smo se dogovorile, kako bomo plesale. Učiteljica nam je predstavila nekaj svojih predlogov. Izbrale smo gibe in izdelale zasilne trakove. Takrat smo tudi prvič poskusile plesati. Ko je plesala učiteljica, je bilo vse videti tako enostavno in lahko, ko pa smo poskusile same, je bila prava polomija. Vsaka je mahala po svoje in že po nekaj minutah so nas bolele roke. Na koncu smo se sesedle na tla. Učiteljica nam je povedala, da ni lepo in da bo potrebno še veliko vaj in žrtvovanja, da bomo vse popolne in usklajene. Druga ura je bila podobna prvi, le da smo vso uro plesale, da so nam skoraj odpadle roke in vedele smo, da bo potrebno še zelo zelo veliko truda oziroma veliko več kot smo pričakovale. Druge ure so si bile podobne. Glasbo sem slišala že tolikokrat, da mi je odmevala še v sanjah. Roke so me vsako uro bolj bolele, a sem bila tudi vsako uro boljša. Učiteljica nam je vsako uro povedala, kaj je boljše in kaj bo potrebno popraviti. Bilo je zelo naporno in velikokrat me je po vajah bolela glava. A vseeno sem vsako uro zdržala in si že zamišljala naš nastop-seveda sijajen-. Končno so nastopile zadnje vaje pred nastopom. Vadile smo na čisto pravem odru. Bile smo dobro trenirane in bilo je zelo dobro. Z učiteljico smo popravili še zadnje napake in odšle v razred. Pri pouku sploh nisem bila več zbrana in sem razmišljala in razmišljala o našem popolnem nastopu. Ko sem prišla domov (nastop je bil istega dne zvečer) sem pojedla kosilo, naredila domačo nalogo in počivala. Kmalu je prišla domov mama. Skupaj sva se v

uredili in se odpravili na nastop. Pred nastopom punce nismo imele vaj, zato smo odšle kar v razred. Kmalu so se nam pridružili še fantje

in majhen deček Svit. Zelo so kričali in mi smo jih želele pomiriti. V razred je prišla učiteljica, ki nas je poklicala na oder. Najprej punce, nato fante. Ko sem čakala v veži na svoj nastop, sta me zagrabila panika in trema. Trikrat sem globoko vdihnila in bilo je bolje. Kmalu so nas naznanili in odšle smo na oder. Ko sem držala trak v roki, me je strah minil. Odplesale smo odlično in ko smo šle z odra, nas je pohvalila še učiteljica.

Bilo mi je zelo všeč in mislim, da sem se s tem tudi jaz naučila kulture, olike in premagovanja treme. Nastop je bil čudovit.

Jerneja Koren, 5.a

Tine Žuber, 1.a

Dunja Hrast, 1.a

ROJSTVO TRIGLAVSKEGA NARODNEGA PARKA

Nekoč je živel majhen deček po imenu Albin. Ker je njegov dom bila velika kmetija blizu gozda, je že od malih nog imel rad živali. Z veseljem se je potikal po skrivnostnem gozdu za hišo in opazoval vsakovrstne gozdne živali. Včasih se mu je zdelo, da se celo pogovarjajo med seboj, zato se je rad pošalil in jih začel oponašati.

Nekega večera pa je res zaslišal glas Govoril je:« Ne , ne , ne! Zakaj so mi vzeli mamo? Ti ljudje res nimajo usmiljenja!« Ti kriki so mu še dolgo zvonili v glavi in vseskozi je razmišljal, kaj bi lahko naredil za te živali. Ko ponoči ni mogel spati, je večkrat slišal puškin pok. Vedel je, da so to divji lovci. Po dolgi noči razmišljanja, se je podal v gozd. Začelo se daniti in zato je lahko videl kup živali, ki so se napajale ob potoku. Takrat se mu je posvetilo, da bi jih bilo potrebno zaščititi. Njegova želja po zaščiti živali je bila tako močna, da se je dela lotil takoj.

Seveda se je o tem moral pogovoriti s svojimi starši, a starša sta vztrajala, da je še premajhen za tako delo. Tako je ves nesrečen moral počakati, da zraste.

V tem času je pogosto hodil v bližnji gozd in mimoidoče sprehajalce ogovarjal ter jim v roke dajal liste, na katerih so bili zapisi prepovedi in opozorila, ki naj bi se jih držali obiskovalci teh življenjskih prostorov. A ljudje tega še niso vzeli čisto zares, ni se jim še zdelo vredno.

Čez nekaj let pa, ko je Albin odrasel in starša spet prosil, da bi smel narediti kaj za zaščito živali in rastlin, sta nekaj časa oklevala, a nazadnje le pritrdila, da ima fant prav.

Tako se je v mojih očeh začela zgodba o rojstvu Triglavskega narodnega parka.

Hana Ivančič, 5. azred

Blaž Plesničar, 1.a

LOJZA IZ VESOLJA

Letos smo se v 4. razredu vključili v bralni projekt Naša mala knjižnica. Brali smo šest zanimivih knjig. Med njimi je bila tudi knjiga Majde Koren *Lojza iz vesolja*. Izdelali smo lutko in jo poslali na izmenjavo v Črenšovce, od koder smo dobili njihovo Lojzo. Ta je potem vsak teden obiskala nekoga od nas in si pisala svoj dnevnik.

V začetku aprila smo jo poslali nazaj v Črenšovce, k nam pa se je vrnila naša Lojza s svojim potovalnim dnevnikom.

Predstavljamo vam delček dnevnika, ko je Lojza preživela čas pri nas.

Lajza
grek
Metki

25.3. Danes sem pripravala k Metki. Ko sem vstopila v hišo sem karohala kosilo ribe, krompir in raven sok. Ummm... bilo je okusno. Potem pa sva se šle igrati.

26.3. Danes je sobota. Juiiii!!! Grem s Metko v Lignano. Metkina sestra Maja ima karate tekmo. Upam, da bo prva. Tako. Potem sem sedla v krompir... oprostite! Auto. Peljali smo se 100 km. Ko smo prispeli smo Majo odložili v dvorano. Potem smo ~~gje~~ Metko, njen očka in mama šli v ~~lipico~~. Pojedli smo vsak svoj sendvič in pes hodili po konjev. Pri konjih - lipicancih smo se ustavili. Ogledali smo si jih. Malo sem se ustavila, saj sem mislila da mi bo kak kraj pojedel las, ali pa me na pol odgriznil. Pa mi bilo res. Na koncu smo šli na Majo. Bila je dolga morda Maja je bila prva v (TEAM KATI) Tim katis sem nedelja. Tamo spala sem. Pa tudi dolčas je bil. Metka je šla k maši.

27.3. Nedelja. Tamo spala sem. Pa tudi dolčas je bil. Metka je šla k maši.

28.3. Aaaaah. Dolčas. Rada bi se čim prej vrnila v raxred. No, saj je tudi doma lepo. Metko sem čakala kar nekaj ur, da pride iz šole.

29.3. Honono!! Dobila sem nekaj dela. Metki sem pomagala narediti projektno nalogo do jutri. Pomagala sem ji risati, pa tudi pisati. Ta naloga je namreč ¹za se lepo naredila.

30.3. Juiiiii!!! Jutri grem v raxred. Tamo še k Kingi grem in se vrnem domov.

31.3. JOOOOOO!!! Metka me je ~~LOJZA~~ pustila doma. ER...

TARČE V IZVEDBI ŠOLSKE GLEDALIŠKE SKUPINE

V kulturnem domu Kobarid smo v marcu pripravili gledališko predstavo Tarče. Avtorica igre je Olga Paušič, vendar smo učenci igro prilagodili in ji dodali nekaj vlog. Pod vodstvom mentorice Petre Valentinčič smo učenci gledališke skupine Slavček uspešno izpeljali tri predstave, dve za osnovnošolce ter še večerno za naše starše in ostale. Gledališki klub ter gledališki krožek vsako leto pripravita predstavo, ki vedno dobi odlične pohvale.

Predstava temelji na dogajanju v šoli. Učenci so v predstavi prikazali, da v šoli le ni tak dolgčas, kar nam napove že Kaja Breškon v vlogi napovedovalke, in da se lahko zgodi marsikaj lepega, zanimivega ter hkrati še poučnega.

Sara Crivellari v vlogi Meri, Veronika Kurinčič v vlogi Laure, Tinita Čopi v vlogi Maje in Nina Uršič v vlogi Ane so TARČE – devetošolke, ki zjutraj v učilnici najdejo test za geografijo, ki je Krtu (Patrik Likar) padel na tla, ko je v učiteljičinem predalu iskal svoj zaplenjen mobilnik. Dekleta seveda test vzamejo. Učiteljici Mavrica (Anja Uršič) in Sivka (Kitty Finc) ves dopoldan obupano iščeta test. Medtem se med Meri (Sara Crivellari) in Štefom (Luka Uršič) splete prava ljubezenska zgodba, ki vzbudi zanimanje tudi pri ostalih devetošolcih – odigrali so jih Melita Koren, Evald Cencič, Neja Rakušček, Kaja Rakušček, Živa Kavs, Maxinne Čopi, Kristjan Ivančič, Maša Marksl in Ana Žuber. Za nameček pride na šolo še fina gospa Krtova (Erika Pavlin), ki povzroči še dodatne skrbi s svojimi grožnjami. Zgodba se razplete, ko Adi (Peter Benedejčič), glavni pretepač, obljubi, da se bo poboljšal, Krt pa, da ne bo več stikal po učiteljičinem predalu. Dekleta vrnejo test učiteljici in zgodba se srečno zaključí.

Po treh že izvedenih predstavah se učenci gledališke skupine Slavček pripravljamo na gostovanja po drugih šolah v Posočju, kmalu se bomo preizkusili še na regijskem tekmovanju v Tolminu, kjer nas bosta kot doslej spremljala tudi scenaristka Petra Škrjanc in tehnik Ciril Makovec. Upamo, da bomo tudi tam prejeli pozitivne kritike.

Kaja Breškon, Veronika Kurinčič in Anja Uršič, učenke gledališkega krožka

Medšolsko tekmovanje v odbojki za učence 9. razreda in mlajše

V Bovcu je 22. marca 2011 potekalo medšolsko tekmovanje. Igrali smo proti ekipi iz OŠ Bovec, OŠ Most na Soči ter OŠ Tolmin. Bili smo zelo uspešni in premagali vse ekipe, ter tako usvojili 1. mesto. Poleg velikega zadovoljstva ob zmagi nas je razveselil tudi sprejem pri ravnateljici in pomočnici naše šole, kjer smo poročali o naši uspešni igri.

Tekmovali so: Nik Medveš, Žiga Hvala, Jaka Skočir, Maj Šavli, Peter Benedejčič, Kevin Skočir, Klemen Koren, Miha Tonkli, Tomaž Gregorčič (bolan), Tomaž Ivančič (bolan)

Šolski časopis učencev Osnovne šole Simona Gregorčiča Kobarid

Avtorica risbe na naslovni strani: Tomaž Gabršček, 1.a

Fotografije: arhiv Osnovne šole Simona Gregorčiča Kobarid

Mentorica: Natalija Koren

Oblikovanje in prelom: Ciril Makovec

Uredniški odbor: učenke in učenci novinarskega krožka

Izdala OŠ Simona Gregorčiča Kobarid

Gregorčičeva ulica 18 A

5222 Kobarid

maj, 2011